

Klaag, klager, klaagst

Soms lijkt het alsof iedereen maar naar believen over de dierenarts mag klagen. Op internet is dat zo (hoewel smaad en laster niet zomaar mogen!), maar bij het Veterinair Tuchtcollege beslist niet.

IAIRA BOISSEVAIN, advocaat praktisch dierenrecht bij BvdV advocaten. Zij schrijft op persoonlijke titel.

Bij het Veterinair Tuchtcollege mogen eigenlijk maar twee partijen een klacht indienen: de eigenaar (in de wet 'direct belanghebbende' genoemd) en een speciale 'klachtambtenaar'. Die laatste mag dat alleen als er een element van algemeen belang in de klacht schuilt, het is niet de bedoeling dat eigenaren die zelf de procedure niet aandurven dit via de klachtambtenaar gaan spelen.

Veehouders klagen niet

In theorie kunnen zowel eigenaren van gezelschapsdieren als veehouders over hun

dierenarts klagen, en kan de klachtambtenaar zowel bij rammelende diergeneeskunde in de veehouderij als bij gezelschapsdieren klagen in het algemeen belang. In de praktijk splitst dit zich bijna volledig. De klachten die de klachtambtenaar ahangig maakt bij het Tuchtcollege gaan bijna altijd over veehouderijzaken (antibiotica aan kop, en daarnaast noodslachtingen, andere diergeneesmiddelenzaken), terwijl veehouders zeer zelden klagen over hun dierenarts. Behalve in het onderstaande recente geval, de spreekwoordelijke uitzondering op de regel.

Handhygiëne

Deze dienstdoende dierenarts wordt op zondag gebeld door een veehouder, omdat de partus bij een van zijn koeien niet vordert. De dierenarts stelt vast dat de baarmoeder is gedraaid en zich niet meer manueel terug laat draaien en hij besluit samen met de veehouder tot een keizersnede. Tot zover geen nieuws, maar het valt de veehouder op dat deze moderne dierenarts geen handschoenen draagt, wel een armband. Het kalf komt verder vlot ter wereld, al moet de dierenarts een paar uur later terugkomen om een hechting te corrigeren. Twee dagen later heeft de koe hoge koorts en belt de veehouder zijn eigen dierenarts, die vindt dat de operatiewond er wel goed uitziet maar toch maar antibiotica en heparine

geeft om peritonitis respectievelijk verklevingen te voorkomen. Een dag later heeft de koe melkziekte en later die week wordt het dier kortademig, stopt de melkproductie helemaal en is de koorts astronomisch. Er blijkt toch sprake te zijn van een fikse peritonitis en nog weer een paar dagen later is euthanasie de enige optie. Er wordt geen sectie verricht.

Goede raad: geen sieraad

Wat we niet zeker weten, is waardoor deze peritonitis is ontstaan c.q. hoe deze zo ernstig heeft kunnen worden. Een causaal verband tussen een ingreep en overlijden met een tussenperiode van acht dagen kun je niet zomaar aannemen en zo werkt het recht wel: een causaal verband moet op zijn minst 'voldoende aannemelijk', zo niet 'bewezen' zijn. Wat wel vaststaat, is dat de dierenarts de keizersnede met blote handen heeft uitgevoerd en daarbij een armband droeg. Hoewel hij zijn handen en armen inclusief de armband had gewassen en ontsmet, is het Veterinair Tuchtcollege toch van oordeel dat een armband bij een keizersnede moet worden afgedaan. De kans op inwendige beschadigingen en infecties moet altijd zo klein mogelijk worden gemaakt.

De toedracht van de dood van de koe blijft onduidelijk, maar de armband op zich levert de dierenarts toch een waarschuwing op van het Tuchtcollege. Ook dat is een uitzondering, want juist in de veehouderij zijn de opgelegde maatregelen meestal ook weer een stuk zwaarder. §

Iaira Boissevain

FOTO: IB